

IDENŲ ŠEIMOS
Paslaplys

Svajonų
ROMANAI

ANDREA LAURENCE

Idenai.
Slapta
santuoka

Knygute.lt

Andrea Laurence

IDENAI - SLAPTA SANTUOKA

Keturių knygų serija
"*Idenų šeimos paslaptys*"
Ketvirta knyga

Versta iš Andrea Laurence, Her Secret Husband
2014

© Andrea Laurence, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Giedrė Turan, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Ana Gorbatova, dizainas, 2016

© Fotolia.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0133-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

PIRMAS SKYRIUS

- Šį kartą tavo tėvą ištikęs širdies priepuolis buvo labai rimtas.

Gydytojo žodžiai Hito Langstono nepaguodė. Jis stovėjo prie Keno Ideno – savo patėvio – palatos ir klausėsi gydytojo prognozių. Jautėsi bejėgis ir šis jausmas jam buvo labai neįprastas. Nors buvo jauniausias Idenų sūnus, jam priklausė reklamos įmonė Medisono alėjoje. Be niekieno pagalbos jis suorganizavo vieną sėkmingiausių praėjusių metų reklamos kampanijų. Buvo įpratęs, kad visi, nuo sekretorės iki verslo partnerio, galutinio sprendimo visada laukdavo iš jo.

Dabar viskas buvo daug rimčiau. Spręsti apie gyvenimą ir mirtį buvo ne jo jėgoms. Džuliana, vienintelė Keno ir Molės Idenų biologinė dukra, nesiliovė verkusi nuo pat atvykimo. Net sunkiausiomis gyvenimo akimirkomis Hitas mėgdavo juokauti ir norėtų matyti Džulianą besišypsančią, bet į galvą nešovė niekas, kas tokią minutę ją pralinksmintų.

Vos gavę žinią apie Keną ištikusį širdies smūgį, penki Idenų vaikai atskubėjo į šeimyninį ūkį Kornvalyje, Konektikuto valstijoje. Hitas

īšoko į automobilį ir atlėkė iš Niujorko, nežinodamas, ar, pasiekęs ligoninę, spės pamatyti savo patėvį gyvą. Tikrieji jo tėvai žuvo eismo avarijoje jam būnant vos devynerių. Dabar buvo suaugęs, turėjo savo įmonę, bet neiškęstų dar vieno tėvo netekties.

Hitas ir Džuliana atvyko paskutiniai ir dabar klausė kitų jau girdėtos gydytojo ataskaitos.

- Jo būklė stabili, mums pasisekė, - toliau šnekėjo gydytojas. - Aspirinas, kurį davė Molė, greičiausiai labai pagelbėjo.

Smulki Džulianos figūra šmėžavo priešais jį. Ir klausydamasis gydytojo žodžių, Hitas negalėjo atplėšti nuo jos akių. Buvo panaši į Molę, smulkaus, bet tvirto kūno sudėjimo. Šiandien atrodė dar mažesnė, susikūpinusi ir įsmeigusi žvilgsnį į grindis. Kai tik atvyko, ilgi šviesūs plaukai buvo palaidi, bet, po kelių valandų lūkuriavimo laukiamajame, Džulė buvo susegusi juos į netvarkingą kuodą. Ji sudrebėjo nuo gydytojo žodžių ir stipriau susisupo į žalią kašmyro megztinį.

Hitas drąsindamas palietė jos petį. Jo broliai turėjo sužadėtines, kurios juos guodė, bet jie su Džuliana buvo vieni. Troško ją paguosti. Buvo skaudu matyti ryžtingą, savimi pasitikinčią menininkę tokią palūžusią. Nors Hitas su

Džuliana užaugo vienuose namuose, jis niekada nežiūrėjo į ją kaip į seserį. Ji buvo geriausia jo draugė, sąjungininkė ir kurį laiką net gyvenimo meilė.

Žinojimas, kad šią sunkią akimirką jie turi vienas kitą, guodė. Hitas tikėjosi, kad šiandien jiems pavyks pamiršti audringą praeitį ir susitelkti į svarbesnius dalykus. Džulė nenustūmė jo rankos, tad, regis, jautėsi taip pat. Įprastai ji būtų žaismingai ją numetusi ir nutraukusi fizinį kontaktą, bet šiandien to nepadarė. Priešingai, Džulė atsirėmė į Hitą, nugara prisispausdama prie jo krūtinės. Jis priglaudė skruostą prie ausinių jos plaukų ir įkvėpė aromato, taip giliai įsismelkusio į atmintį. Džulė atsiduso ir jo nugara nuvilnijo virpuliukai. Šis artumo pojūtis pavertė gydytojo balsą tolimu aidu ir trumpai Hitui atrodė, kad jie yra vieni. Laikas ne pats tinkamiausias, bet jausti jos artumą buvo nenusakomai malonu.

Liesti Džulianą – retas ir vertingas potyris. Ji nemėgo fizinio kontakto, priešingai nei Molė, kuri apkabindavo kiekvieną sutiktąjį. Ypač nuošaliai ji laikėsi nuo Hito. Nesvarbu, kas įvyko tarp jų prieš daugelį metų ir kas buvo dėl to kaltas, tokiomis gyvenimo akimirkomis jis labiausiai gailėjosi praradęs geriausią bičiu-

lę.

- Turėsime atlikti atvirą širdies operaciją, po kurios kelias dienas palaikysime jį reanimacijoje ir tik tada galėsime perkelti į paprastą palatą.

- Kada jis galės grįžti namo? - paklausė Džuliana ir privertė Hitą pajusti kaltę dėl nuklydusių minčių. Net jiems liečiantis jai rūpėjo rimtesni dalykai nei jų praeitis. Tad Hitas atsitiesė ir vėl šiek tiek atsitraukė nuo jos, nusprendęs susikaupti į gydytojo žodžius.

Gydytojo akys apsiblausė.

- Nemėgstu spėlioti, bet, kaip jau sakiau kitiems, pas mus jis turės gydytis mažiausiai savaitę. Paskui reikės gulėti reabilitacijos centre. Galbūt galės sugrįžti namo, jei įrengsite miegamąjį pirmame aukšte ir pasamdysite slaugę. Kelis mėnesius turės būti itin atsargus, nelaipioti laiptais ir nekilnoti nieko sunkaus. Per šias Kalėdas jis tikrai pats nekirs eglučių.

Tai viską ir nulėmė. Dar prieš Keno širdies smūgį Hitas ketino pasiimti kelis mėnesius atostogų ir grįžti į tėviams priklausantį kalėdinių eglučių ūkį. Per praėjusias Kalėdas šeimai anksčiau priklausiusiame sklype buvo ap-
tikti žmogaus palaikai ir neseniai buvo nusta-

tyta, kad tai – Tomis Vailderis, dar vienas globotinis, kurį laikā gyvenęs ūkyje. Hitas ir kiti Idenų vaikai žinojo, kad Tomis mirė maždaug prieš šešiolika metų, bet policijos tyrimas prasidėjo tik dabar.

Hitas blaškėsi tarp noro sekti visas naujienas apie Tomį per televiziją ir troškimo apsimesti, kad tas niekšas apskritai neegzistavo. Deja, puikiai žinojo, kad nuo praeities nepabėgsi.

Kad ir kaip nesinorėtų pripažinti, atėjo metas atsakyti už poelgius. Šiuo metu ūkyje gyveno tik Kenas ir Molė. Jie nežinojo tiesos apie Tomio dingimą, bet turėjo įsitraukti į policijos tyrimą. Pasak vienintelio tikrojo Hito brolio Ksanderio, būtent dėl šerifo Djuko grasinimų suimti Keną jis ir atsidūrė lignoninėje.

Jau buvo baisu, kad dėl Hito klaidų žuvo vienas žmogus. Jis neiškęstų, jei dar kažkas, ypač dorasis Kenas, mirtų dėl jo kaltės.

Gydytojui nuėjus, jie su Džuliana nužingsniauvo į laukiamąjį, kur buvo susirinkusi visa šeima. Trys Hito broliai su sužadėtinėmis sėdėjo įvairiose laukiamojo pusėse. Vieni skaitė laikraščius, kiti buvo įnikę į telefonus. Visi pavarę ir susirūpinę.

– Ketinu likti ūkyje, kol tėčiui pagerės, – pra-

nešė Hitas. – Viskuo pasirinkinsiu.

– Dar tik spalio pradžia, bet nė nemirktelsi ir ateis Kalėdos, – susirūpinęs tarė vyresnysis jo įbrolis Veidas. – Paskutinis metų ketvirtis visada būna siaubingas. Nesusitvarkysi vienas.

– Ar turime kitą pasirinkimą? Jūs visi užsiėmę. Mano verslo partneris galės kelis mėnesius vadovauti „Langston Hamilton“ be manęs. Be to, man padės Ovenas, – pridūrė Hitas, turėdamas omenyje seniausią ir ištikimiausią Idenų kalėdinių eglučių ūkio darbuotoją. – Kol kas susitvarkysime vieni, o per Kalėdas pasamdysiu mokinių, kad padėtų kirsti ir nešioti eglutes.

– Ir aš liksiu namie, – pranešė Džuliana.

Visa šeima atsigrėžė į ją. Nuo pat atvykimo ji buvo tyli, bet Hitas vienintelis suprato kodėl. Ji nusprendė likti ūkyje žinodama, kad ten bus ir jis. Džuliana dažnokai ten apsilankydavo, bet broliai paprastai -atvykdavo tik per Kalėdas. Ji labai nustebino jos pasiryžimas kelis mėnesius būti su juo, bet, regis, neturėjo kito pasirinkimo.

Nors Džuliana atrodė smulki ir trapi, jos akyse švietė užsispyrimas. Deja, Hitas puikiai pažinojo šį žvilgsnį. Ryžto kupinos akys spindėjo

it smaragdai ir jis suprato, kad niekas jos nebeperkalbės. Jei Džuliana ką nusprendavo, niekas negalėjo sprendimo pakeisti.

Jos sprendimas likti ūkyje buvo netikėtas ir dėl kitų priežasčių. Džuliana – skulptorė. Jos studija ir nedidelė galerija buvo Hamptone. Tai tikrai nebuvo darbas, kai gali nesunkiai susipakuoti penkis šimtus kilogramų sveriančią krosnį ir darbuotis kur užsigeidus.

– Kaip tavo kitų metų paroda? – paklausė Hitas. – Likusi čia prarasi du ar tris mėnesius darbo.

– Kaip tik ruošiuosi kurti naują studiją, – atsakė ji.

Hitas susiraukė. Džulianos studija buvo namuose, kuriuose ji jau pusantrų metų gyveno su vaikinu. Ji nemėgo šnekėti šia tema ir visi galvojo, kad butas priklausė Deniui. Naujos studijos paieškos reiškė naują gyvenamąją vietą, o gal ir naujus santykius.

– Ar tarp jūsų su Deniu kažkas nutiko? – paklausė jos Brodis, išgelbėdamas Hitą nuo kišimosi į asmeninį Džulianos gyvenimą.

Ji nutaisė piktą miną Brodžiui ir liūdnai nužvelgė vyresnius brolius. Akivaizdžiai nenorėjo to aptarinėti.

- Mes su Deniu nebe pora. Maždaug prieš mėnesį jis išsikraustė. Norėjau pakeisti aplinką, tad pardaviau namą ir ieškau naujos vietos. Todėl galiu keliems mėnesiams atsikraustyti čia. Kol tėtis sveiks, padėsiu tvarkytis ūkyje ir kartu galėsiu kurti skulptūras, o kai tėtis pasijus geriau, susirasiu naujus namus.

Hitas ir kiti broliai įtariai pažvelgė į Džulę ir išblyškęs jos veidas paraudo.

- Kas yra? - paklausė ji ir įrėmė rankas į klubus.

- Kodėl nieko nesakei apie skyrybas su Deniu ir namo pardavimą? Buvote kartu gana ilgai, čia reikšmingas pokytis, - papriekaištavo Ksanderis.

- Nes jūs trys neseniai susižadėjote, - pradėjo aiškintis Džuliana. - Prastokai jaučiuosi dėl to, kad turėsiu švęsti visų jūsų vestuves, tad nedegiau noru prisipažinti, kad išgyvenau dar vienus žlugusius santykius. Turbūt man lemta likti vienintele šeimos senmerge.

- Tuo sunku patikėti, Džule, - tarė Hitas.

Džuliana įsmeigė į jį ledinį žvilgsnį.

- Svarbiausia, - tęsė ji, nekreipdama dėmesio į jo žodžius, - kad galiu likti namie ir padėti.

Iš jos tono buvo galima suprasti - diskusija

baigta. Supratęs užuominą, Hitas atsisuko į brolius.

- Lankymo valandos eina į pabaigą, bet atitraukti mamą nuo tėčio bus labai sunku. Palinkėkime labos nakties ir keliaukime namo, diena buvo ilga ir sunki.

Jie visi sugužėjo į apytamsę Keno palatą, kurios ramybę drumstė širdies monitoriaus pypsėjimas ir pritildyti televizoriaus garsai. Virš lovos degė lemputė, apšviečianti Keno kūną po balta antklode. Jis atrodė toks pat baltas kaip patalynė, bet tai buvo reikšmingas pagerėjimas, turint omenyje ankstesnį melsvą jo odos atspalvį. Šviesūs, kone žili plaukai buvo suvelti nuo nuolatinio deguonies vamzdelio nuiminėjimo ir uždėjimo ant viršugalvio, tarsi saulės akinių. Molė tikriausiai neseniai buvo vėl įkišusi jį Kenui į nosį.

Ji atsiložusi sėdėjo šalia vyro ant krėslo, kuris prireikus galėjo būti ištiesiamas į lovą. Molė neketino išvažiuoti. Jos įprasta žvali išraiška vis dar buvo nepasikeitusi, bet ji stengėsi tik dėl Keno. Hitas puikiai suprato, kad ji nebuvo nuoširdi. Visi stengėsi tvardytis tik dėl tėvo.

Kenas atitraukė akis nuo mėgstamos vakarinės laidos į prie lovos susirinkusius vaikus. Hitas pagalvojo, kad jie atrodė absurdiškai.

Penki turtingi, gabūs, daug pasiekę žmonės, negalintys padaryti nieko, kad padėtų tėvui. Visų jų pinigai kartu sudėjus negalėtų nupirkti Kenui naujos širdies. Bent jau legaliai.

Kadangi jie ir taip buvo gerokai prisidirbę ir policija dažnai kaišiojo nosį į asmenines jų šeimos valdas, kol kas geriausia bus laikytis gydytojo nurodymų.

- Šį vakarą čia nieko svarbaus nebevyks, - tarė Kenas, mėgindamas neišsiduoti, kad jam labai sunku šnekėti. Jis užsidėjo ranką ant krūtinės ir giliai įkvėpė prieš tęsdamas. - Važiuokite namo ir pailsėkite. Aš liksiu čia ir, ko gero, greitu metu niekur neišeisiu.

Džuliana priėjo prie tėvo ir švelniai patapšnojo jam per ranką - atsargiai, kad nepajudintų lašelinės, paskui pasilenkusi pakštelėjo į skruostą.

- Labanakt, tėti. Myliu tave.

- Aš taip pat tave myliu, karkvabali.

Ji paskubomis apsisuko ir pasitraukė nuo lovos, kad likę vaikai galėtų atsisveikinti. Ašaros ant jos skruostų jau buvo nudžiūvusios, bet Hitas matė, kad jos grasina išsiveržti vėl, ir ji iš paskutiniųjų mėgina jas sulaikyti, kad nenuliūdintų Keno.

Kiti vaikai paeiliui atsisveikino ir išėjo į automobilių stovėjimo aikštelę. Ligoninė buvo gana toli nuo Kornvalio, tad jie išsuko į greitkelį ir nuvažiavo į tėvų ūkį.

Veidas ir Torė nusuko į netoliese esančius savo namus, o likusieji nuvažiavo toliau. Broliai pasistatė vieną už kitą prabangesnius automobilius priešais svečių namelį. Hitas įvažiavo paskutinis ir pasistatė savo „Porsche 911 Carrera“ tarp Ksanderio leksuso ir Brodžio „Mercedes Sedan“.

Prieš dvidešimt penkerius metus sena daržinė buvo paversta į svečių namelį, kur gyvendavo į Idenų ūkį atvykę įvaikiai. -Antrame aukšte įrengti du dideli miegamieji ir vonios kambariai, apačioje – didelė svetainė ir virtuvėlė. Namelis buvo apstatytas senais, bet tvirtais baldais ir ten buvo visi reikmenys, kurių galėjo prireikti berniukams. Hitas buvo pats jauniausias iš keturių, kurie atvyko į ūkį ir gyveno tol, kol suaugo. Dabar jie visi gyveno prabangiausiuose butuose ir apartamentuose, bet, sugrįžę į namus, visada apsistodavo svečių namelyje....